

Nevin Birsa

TU OBSTANEM Ne kličem hidrogenskih bomb jeseni,
 ko se spuščam v mrak,
 odprt v beločnicah in v neustavljivo
 zvijajoče kroge zime:
 tu obstanem.

Ko krožim kakor čudno seme nad obzorji,
 ko spuščam se v večer, zadimljen
 z gostimi preprogami tesnobe,
 spet ko kričim nad vozlišči rojevanja
 in ugašanja svetlobe,
 spet ko izdavljam in hlipam
 nad mrežo alg,
 v siju zvezd,
 neslišno
 padajočih na obrežja,
 spet in spet ...

In navsezadnje, ko se sklanjam nadte,
 v tvojih koreninah,
 lasnih valih,

sunkovitih dihih
in prgiščih priklepajočega sonca,
tu obstanem.

(Ni še luč spustila zadnje roke:
zaprta so vsa okna.)

(Ni še tlesknila zapornica,
tako nepozabljiva,
ni odstopilo še seme grgrajočih glasov.)

(Ni ustavila budilka šepetajočih gibov
in ne sonce svojega poldanskega bedenja.)

Tu obstanem. Tu . . .

POŽELENJE S požirki stapljam sonce in enodnevnice, okitene s fanfarami, brenčijo skozi konice krvi. Na progah plahutajočih zahodov in senenih kopic se zamislim, stečem čez sanjske obraze do tramvajskih tračnic, bruham v tlak in ga sperem s poljubi, medtem ko se antracitne gmote valijo čez plantaže poznega majskega semenja, odprtega z mavricami in platanami.

In otroci, upognjeni do svojih obrazov, brskajo po tolmunih svojih oči, božajo zelene kukavice — loparji mrežic, rož in tankih, od poldnevov razcepljenih komarjevih kril, nepotešena reka, vlaga in postajanje ob vznožju tkanine, ki bo zdaj zdaj vzgorela, ko sprašujem, pritajen mrvim besede in jih treščim ob tla . . . te zemlje!

Plamen je pred davnim svitom hlastnil v lica, skozi slepa lepenkasta okna, obrasla z bršljanom, znanilcem mesa, divjih živali in klorofila: molim.

Pričolnari se iz bičevja, umakni in izdahni bele peruti, oh sinice, perjaničar v delti, ko odgovarjam s semenjem, z njihovimi palmastimi čopi, ko planem v okrilje trpkih sten, vročice in toplih ustnic . . .

. . . Ko razkrijem svoje barve, raztolčem plotove in s krvavimi curki zakotalim svoje telo po pobočju, ga treščim

navzdol, ob drevesa, ob skale, te majske ptice!
spregovorim s padalci nad svetlimi strehami,
zagorim v žariščih, prav na dnu:

v laseh hrzajo konji,

topli oblaki, in vse tvoje bitje se vzpne do mojih pogledov
in zadrhti: milijonkrat sem že razblinil svoja telesca,
a še zmerom pletem in tresljam znojnice, ta vroči dež,
o zmerom te bele pomladne znojnice, celine in drget,
šepet in spet šepet.

V PREDMESTJU
POLETJA

Pozne popoldanske ure, vržene z neba
čez ta trg, razsušen od sonca, čez oleandre,
ki bodo ocveteli in postali rjavi
kot tvoja koža v soparnih dneh konec avgusta: tu.
Na tvoja lica se neslišno prikrade svetloba;
a ne taka, ki bi spominjala na ovijalke
iz prve noči, na ptice in obnemele zvonike:
tvoje oči, nad katere zaslanjaš roko
in gledaš na nasprotni pločnik, so nepremične.

Iz neresničnih oken se priplazi skoraj osma ura.

Tvoji nervozni prsti plešejo po mizi,
ki je na robu čisto malo mokra,
česar pa sploh ne opaziš; kakor ne mojih oči.
Ko te vsrkajo prve koreninice iz noči,
ovijejo luči tvoje sloko telo do predmestja
in utopijo zadnji up v mojih prsih.
Tvoje kretnje bolj in bolj bijejo v meni,
v nenapovedani mrz in obrobni beton
pa letijo kresnice in prestrezajo curek žarometa.

ŽELJA PO SMRTI

Zapustil sem dekle, ta čoln, ki se nabira na gladini
mojih srčnih odtisov, in odšel z nespečnostjo ulic,
z otenki čeri v ustih na pokošeno junijsko nebo,
na rob krvavih majnic.

Nisem več vedel, kod dirjajo slepeče
strele bliskanja:

tavam v toploti bakra, svetov, ki trkajo med seboj
kot naliti kozarci na slikah spačenih birtov —

kaj prinašaš s seboj, žolta ebenovina, slečeni vonj akacij,
razbita nedolžnost v komaj dosegljivem hrupu in tišina
na tanki brezovi skorji?

V križišču, v krogu potokov, počivam.

Z nabrekli mi konopci se stegnem, dokler ne z mivko,
s čelom, prisutim v skale, s senco, privezano na doke,
s klopotajočo, brenčečo pločevino, razbeljeno od sonca,
z nemirom v drhtečih mišicah, zagorim
v lesu, ki se odmika.

Med rokami, še zmeraj v dimu, držim
tablico s številkami večera in z zmanjšanim kazalcem
pegastih juter: v debla se še zmerom zaletavajo
iglice, z usteci obletavajo žile, in vse je kakor še nikoli:
alge v paviljonu se razvnamajo, čudne roke
mečejo nanje toploto: je vse ohišje vode, ton in globin.

OPERACIJA Postavijo kromirane svetilke: velika odbojna stekla:
žarnice, ki iščejo: te žarnice: drobne nitke:
pripeljejo me na mizi: kolesca se vrtijo:
na podstavku: brez belega prta: beli prt šele pride:
bodite mirni: da: lezite: mirni: da:
odpirajo škatle: prinašajo pincete:
sestre govorijo: prinašajo nože: nožičke:
prinesejo škarje:
sama svetloba: dihajte globoko: da: gaza na ustih:
da: globoko: še nič: štejte: prosim: štejte:
ena: dva: tri: štiri: (dihajte globoko):
da: sestra:
prosim tiste velike pincete: še tiste nože:
da: zdravnik: on: rezal bo:
(dihajte globoko):
osem: devet: deset: težko je to:
ne: ne: ne:
(dihajte globoko):
še: še: še:
globoko:
stiska: duši: pritiska: boli: ne: ne:
enajst: dvanajst: ne: ne:
neki oddaljeni šumi:
pogrezam se: pogrezam se:
odtisnite prmož: v mislih kričim:
padam:

odtisnite: odtisnite:
 stiska: bolšči: temni:
 sestra:
 trinajst:
 trina:
 trin:
 tri:
 tr:
 t.

Pesmi

Nataša Kastelic

VERA

nihče več ne reče
 bom šel na polje
 med ostro žito
 z murni zapojem
 nihče več

jaz bi šla
 jutri si vzamem čas
 ogledam si polje
 ogledam si gnezda
 ogledam si murne

morda za kdaj drugič
 morda za potem
 morda mi kdaj pridejo prav